

Arrest

nr. 105 573 van 21 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Aangezien u graag over politiek spreekt, was u door de lokale Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten) geviseerd. U werd af en toe door bassidji naar de moskee geroepen om uitleg te geven over uw uitspraken. In de zevende maand van 1386 (Iraanse kalender; stemt overeen met september-oktober 2007 in de Gregoriaanse kalender) werd u zelfs door de Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten) gedurende lange tijd opgepakt. U zat ongeveer 23 dagen vast. Tijdens uw detentie werd u onder meer ondervraagd over M. (...), een vriend wiens vader vroeger bij de MKO (Mojahedin-e-Khalq Organization-extreem linkse oppositiegroepering) actief was en die een week voor uw arrestatie verdwenen was. Uw ondervragers wilden ook weten of er een link was tussen u en de MKO, temeer daar ze de tatoeage van Ché Guevara

die u had laten zetten gezien hadden. Ondanks dat u zwaar werd aangepakt, ontkende u deze aantijgingen echter formeel. Uiteindelijk werd u vrij gelaten na het ondertekenen van een brief waarin u beloofde nooit nog politieke activiteiten uit te voeren. Bij de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) stemde u blanco. U vond immers dat Moussavi deel uitmaakte van het systeem en was tegen hem. U stond evenmin achter de Groene Beweging. Enkele maanden na de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen en de dag voor Ashura 1388 vroeg uw jeugdvriend S. G. (...) u om actief te worden. Hij was voorstander van Moussavi en schreef zich in in de Groene Beweging. Gezien u vond dat alle middelen goed waren om het regime weg te krijgen, besloot u alsnog binnen de Groene Beweging actief te worden. U nam deel aan de manifestatie op Ashuradag. Later nam u nog aan een tweede demonstratie deel. Bovendien verspreidde u samen met S. (...) verschillende malen pamfletjes. In het kader van deze activiteiten kende u geen problemen. In de nacht van 14 op 15/8/1390 (5-6 november 2011) was u samen met S. (...) in zijn woning stapeltjes pamfletten aan het ordenen toen er plots door een overheidsinstantie aan de deur werd gebeld. U hoorde dat S. (...) aan de deur door enkele agenten werd opgepakt en, gezien u onmiddellijk besepte dat, doordat u eerder al een beloftebrief had ondertekend, u ernstig in gevaar was, besloot u onmiddellijk te vluchten. U trok naar A. J. (...), een vriend en uw vroegere werkgever, bij wie u een tijdje onderdook. Op 15/8/1390 (6 november 2011) vernam u via A. (...) die uw broer had gecontacteerd dat er een inval bij u thuis had plaatsgevonden. De autoriteiten hadden hierbij een aantal documenten, zoals uw melikaart (nationale kaart) en uw paspoort, in beslag genomen. Hierop besloot u Iran te verlaten. Op 22/8/1390 (13 november 2011) verliet u Iran op illegale wijze. U kwam naar België waar u op 24 november 2011 asiel aanvraagde. Gezien uw smokkelaar u aangeraden had een valse identiteit voor te wenden, zei u bij uw aankomst op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u A. R. (...) heette. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal erkende u evenwel dat dit een schuilnaam was en dat u in werkelijkheid A. S. (...) heet. Toen u al een aantal maanden in België was, vernam u via uw broer dat er twee convocaties van de Revolutionaire Rechtbank waren toegekomen. Uw broer insinueerde een link met uw politieke activiteiten, i.e. het verspreiden van pamfletjes en/of uw deelname aan demonstraties. U vermoedde tevens dat die convocaties een gevolg konden zijn van uw eerdere arrestatie in 1386. U vreesde dat u bij terugkeer naar Iran onterecht van een link met de MKO zou beschuldigd worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw rijbewijs; en twee originele convocaties, d.d. 22/8/1390 (13 november 2011) en 19/9/1390 (10 december 2011).

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u uitdrukkelijk dat u nooit werd gearresteerd (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1). Op het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat u in de zevende maand van 1386 gedurende 23 dagen vastgehouden werd en dat u na het tekenen van een beloftebrief vrijgelaten werd (CGVS, p. 10-11). Met deze fundamentele tegenstrijdigheid geconfronteerd, gaf u aan dat die vraag op de Dienst Vreemdelingenzaken u op een andere manier werd gesteld (CGVS, p. 25-26). Dit kan echter geenszins als een afdoende uitleg worden beschouwd. Naast het feit dat uit de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat die vraag in tegenstelling tot uw verklaringen wel degelijk werd gesteld, blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal bovendien dat u de arrestatie van 1386 als een cruciaal element in uw asielrelaas beschouwde. U verklaarde immers dat, doordat u een beloftebrief ondertekend had, u zich genoodzaakt zag om na S.(...)s arrestatie uit het huis van S. (...) te vluchten; bovendien verklaarde u dat u na S.(...)s arrestatie in Iran uit schrik geen informatie over S. (...) meer durfde te verzamelen, precies omdat u een beloftebrief had getekend (CGVS, p.16; p. 23-24). U voegde hieraan expliciet toe dat de arrestatie van 1386 wel degelijk verband houdt met uw asielrelaas (CGVS, p. 10; p. 16). Dat u die arrestatie niet op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde, ondanks dat u het persoonlijk als een belangrijk element beschouwde en ondanks dat er u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten weer te geven waarom u bij uw terugkeer naar Iran problemen vreest, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van deze arrestatie.

Ook aan de geloofwaardigheid van uw politiek engagement na de presidentsverkiezingen van 1388 kan er danig getwijfeld worden, omdat er ook wat dit engagement betreft een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in uw opeenvolgende verklaringen slopen. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u zowel voor als na de presidentsverkiezingen propaganda maakte voor Moussavi (CGVS-vragenlijst, vraag 3.2), gaf u op het Commissariaat-generaal aan dat u bij de verkiezingen blanco had gestemd, omdat u tegen Moussavi en zijn Groene Beweging was. U vervolgde

dat u behalve dat u af en toe over politiek sprak voor Ashura 1388 geen andere politieke activiteiten had (CGVS, p. 13-14). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen maar gaf u geen enkele afdoende uitleg voor deze ernstige tegenstrijdigheid (CGVS, p. 26). Dat de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten op de helling staat, blijkt voorts uit een aantal merkwaardigheden. Vooreerst is het erg bevreemdend en bijgevolg weinig aannemelijk dat, ondanks dat u tegen Moussavi en zijn Groene Beweging was, u bereid zou geweest zijn om pamfletjes die door Moussavi en zijn team opgesteld waren te verspreiden. Uw rechtvaardiging voor deze ongerijmdheid, met name dat u de Groene Beweging als een springplank beschouwde om uw eigen ideeën te verspreiden, houdt, gezien u pamfletjes van Moussavi verspreidde, geen steek (CGVS, p. 13; p. 16-17). Voorts is het merkwaardig dat u niet wist sinds wanneer uw kompaan S. (...) pamfletjes begon te verspreiden. U wist verder niet eens of S. (...) tot een bepaalde partij behoorde. U wist enkel dat hij voorstander was van de Groene Beweging, een oppositiebeweging die niet met een politieke partij verbonden is, en dat hij voor Moussavi had gestemd. U heeft zelfs niet eens gevraagd of hij al dan niet tot een bepaalde partij behoorde (CGVS, p. 18-19). Dat u over kernelementen van S. (...)s politieke profiel geen relevante informatie had, werpt wederom twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw politieke overtuiging en engagement. Overigens is het weinig aannemelijk dat, hoewel S. (...) uw politieke visie kende – hij was op de hoogte van het feit dat u noch voor Moussavi, noch voor de Groene Beweging was (CGVS, p. 23-24) – en hoewel zijn politieke visie niet te rijmen valt met de uwe – hij stemde voor Moussavi en schreef zich in in de Groene Beweging –, hij u toch gevraagd zou hebben dat u voor hem politiek actief zou worden (CGVS, p. 23-24). Er kan immers redelijkerwijs verondersteld worden dat S. (...) voor zijn politieke activiteiten gemakkelijk een (of meerdere) voorstander(s) van Moussavi had kunnen vinden, gelet op de massale aanwezigheid van Iraniërs tijdens de pro-Moussavi-betogingen in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 2009. Uw uitleg in dit verband – S. (...) was volgens u ook tegen het regime en hij zou met Moussavi gewoon voor de beste onder de slechtsten gekozen hebben (CGVS, p. 24) –, doet, gelet op uw hierboven vastgestelde gebrekkige kennis over S. (...)s politieke profiel, aan deze merkwaardigheid geen afbreuk. Bovenstaande vaststellingen ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van uw politiek engagement in Iran.

Daar u uw politieke activiteiten in het algemeen en het verspreiden van pamfletjes samen met S. (...) in het bijzonder niet aannemelijk gemaakt heeft, komt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie van S. (...) in de nacht van 14 op 15/8/1390 op de helling te staan. Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u betreffende S. (...)s arrestatie en detentie bijzonder weinig informatie had. U wist enkel dat hij die nacht gearresteerd werd, niets meer. Zo wist u niet waar S. (...) tegenwoordig verblijft en of hij intussen is vrijgelaten (CGVS, p. 21). Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele poging ondernomen heeft om informatie over S. (...)s toestand te verkrijgen. Zo heeft u hierover onder meer nooit informatie aan uw ouders of aan S. (...)s ouders gevraagd. U zocht evenmin informatie op het internet op en gaf zijn arrestatie aan geen enkele internationale organisatie in België door. U deed dit niet omdat u met uw ouders uit veiligheidsoverwegingen niet over uw problemen spreekt en omdat u niet met het internet kan werken. Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw nalaten. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u via de gesprekken met uw familie te weten kwam dat er in uw afwezigheid twee convocaties afgeleverd werden en dat u, ondanks dat u wist dat internet een gigantische informatiebron is, nooit gevraagd heeft aan kennissen die wel met internet overweg kunnen om informatie over S. (...) op te zoeken (CGVS, p. 3-5; p. 21-22; p. 24). Dat u over S. (...)s arrestatie niets wist, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die S. (...) zou hebben gekend rechtstreeks verband houden met uw problemen en u deze problemen geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondermijnd.

Gezien u noch uw arrestatie in 1386, noch uw politiek engagement, noch de arrestatie van S. (...) aannemelijk gemaakt heeft, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat er tegenwoordig een juridische procedure naar aanleiding hiervan tegen u hangende zou zijn. U legde ter staving hiervan weliswaar twee convocaties neer, maar uit een onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten blijkt dat de bewijskracht ervan uiterst minimaal is. Uit de resultaten van een onderzoek naar deze documenten blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal voorname (vorm)vereisten. Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten en bijgevolg tevens aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste juridische procedure tegen u. Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er tegen u een juridische procedure loopt, blijkt tot slot uit het feit dat u ook wat

deze juridische procedure betreft quasi geen relevante informatie had. Zo wist u niet eens wanneer precies de door u neergelegde convocaties bij u thuis werden afgeleverd. Voorts wist u niet of er sinds de huiszoeking van 15/8 nog een familielid werd ondervraagd. Verder wist u evenmin in welke fase van de juridische rechtsgang uw dossier nu zit en of er in uw dossier reeds een vonnis is gevelde. U wist daarnaast niet of uw familie een advocaat onder de arm genomen heeft en of uw familie uw juridisch dossier opvolgt. Tot slot vermoedde u enkel dat uw familieleden door de Iraanse overheid gevisieerd werden, maar hierover had u geen zekerheid. U beschikte niet over bovenstaande informatie omdat u hierover niet sprak met uw familie en u hierover geen vragen stelde (CGVS, p. 6-8). Dat u hierover niet sprak en in dit verband aan uw familie geen vragen stelde, is echter merkwaardig en weinig geloofwaardig, temeer daar uit uw hierboven reeds geciteerde verklaringen duidelijk blijkt dat u wel degelijk de mogelijkheid had om met uw familie over uw problemen te spreken. Via uw familie vernam u immers dat er tijdens uw afwezigheid twee convocaties waren toegekomen (CGVS, p. 3-5). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Betreffende het risico van het dragen van tatoeages – u heeft een tatoeage van Ché Guevara (CGVS, p. 11) –, kan er tot slot nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het hebben van tatoeages niet strafbaar is. In de Iraanse strafwet staat niets vermeld over een verbod op tatoeages. Uit dezelfde informatie blijkt voorts uit niets dat Ché Guevara een verboden figuur in Iran zou zijn, integendeel. Foto's en biografieën van Ché Guevara zijn gemakkelijk beschikbaar. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran ten gevolge van uw tatoeage van Ché Guevara problemen zou kunnen krijgen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt echter niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel “1.2” van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de “Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht”. In een, wat als derde middel kan worden beschouwd, beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het tweede middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij oppert dat zij vreest om in Iran te worden gearresteerd wegens haar politieke activiteiten, zijnde *“het voeren van politieke activiteiten dit in strijd met de conditie binnen hetwelke hij werd vrijgelaten”*. Verzoekende partij onderstreept dat zij reeds door de lokale Bassidj werd geïnterviewd, opgepakt en voor ongeveer 23 dagen werd vastgehouden. Op heden hangen er twee convocaties van de Revolutionaire Rechtbank boven haar hoofd. Verzoekende partij stelt verder dat haar verklaringen coherent zijn en dat uit de *“bloemlezing”* van haar gehoorverslag en aan de hand van de bewijsstukken die zij heeft voorgelegd, kan worden vastgesteld dat zij werkelijk wordt vervolgd in Iran omwille van haar politieke activiteiten.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielproblematiek en het aanhalen van een vrees voor vervolging omwille van haar politieke activiteiten in Iran niet volstaat om de verschillende motieven uit de bestreden beslissing, waaruit kan worden besloten dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen manifest verzonnen zijn, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiervoor concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Daarenboven merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing onomstotelijk blijkt dat de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd geenszins coherent zijn, doch in tegendeel doorspekt zijn met tegenstrijdigheden.

2.2.4.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij zich in haar beslissing beperkt tot *“zeer lichtzinnige en laconieke overwegingen”*. Het is volgens haar duidelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dat zij tot een onredelijk besluit is gekomen. Betreft de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen omtrent de arrestatie in september-oktober 2007, wenst verzoekende partij op te merken dat zij op heden door de Iraanse autoriteiten wordt vervolgd omwille van haar politieke activiteiten in strijd met de belofteverklaring die zij heeft ondertekend. Daarna werpt verzoekende partij op dat het algemeen gekend is dat de vragenlijst die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken niet letterlijk wordt voorgelezen. Dit brengt met zich mee dat de vragenlijst *“anders voor verschillende asielzoekers wordt voorgelezen”*. Zij verduidelijkt dat haar tijdens dit interview werd gevraagd of zij in de gevangenis heeft gezeten. Aangezien zij niet in de gevangenis heeft gezeten, gaf zij uiteraard een negatief antwoord op deze vraag. Het is bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij dan op een spontane manier toelichting heeft gegeven over haar arrestatie en detentie. Volgens verzoekende partij is er dus geen sprake van een tegenstrijdigheid.

2.2.4.2. Waar de Raad uit de opmerking dat *“de vragenlijst in het kader van de interview bij DVZ niet letterlijk worden gelezen”* meent te begrijpen dat verzoekende partij bedoelt dat de vragen die in de vragenlijst vermeld staan – *in casu* betreft het de vraag *“Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)? Welke periode?”* (administratief dossier, stuk 12, p. 2, vraag 3.2.) – niet letterlijk aan haar werden gesteld en dat zij enkel de vraag kreeg voorgeschoteld of zij ooit in de gevangenis heeft gezeten, waarop zij dan uiteraard ontkennend heeft geantwoord, dient te worden vastgesteld dat deze stelling als een blote bewering dient te worden beschouwd. Verzoekende partij kan haar beweringen dat het *“algemeen gekend”* is dat de vragen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet letterlijk worden voorgelezen en dat haar enkel de vraag werd gesteld of zij ooit in de gevangenis heeft gezeten, immers niet hardmaken. De Raad kan met deze opmerking dan ook geen rekening houden. Ten tweede wijst de Raad erop dat uit deze vragenlijst blijkt dat de

inhoud van het ganse verslag haar op het einde nog werd voorgelezen in het Farsi, waarna verzoekende partij haar verklaringen voor goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 12, p. 3). Ook hier kan verzoekende partij niet aantonen dat de vragen en antwoorden die in deze vragenlijst vermeld staan, haar niet letterlijk werden voorgelezen.

Wat er ook van zij, de Raad duidt erop dat, ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij – bijvoorbeeld onder punt 3.5., waar een kort overzicht wordt gevraagd van de belangrijkste feiten in het asielrelaas – alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas zou hebben vermeld, meer in het bijzonder haar 23 dagen durende vasthouding door de Bassidj in 2007 en de daaropvolgende vrijlating mits ondertekening van een belofteverklaring. Deze gebeurtenissen vertonen immers een zeer nauwe link met haar latere problemen en haar uiteindelijke vlucht uit Iran. Hierbij dient te worden aangestipt dat uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij kan beschikken, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 12, p. 1). Het komt derhalve in geen geval aannemelijk over dat zij, ook al zou de vraag of zij ooit werd gearresteerd/vastgehouden niet aan haar zijn gesteld, tijdens dit interview met geen woord heeft gerept over dit cruciale element in haar asielrelaas.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat het door verzoekende partij ter vergoelijking aangebrachte argument niet kan worden aanvaard. De flagrante tegenstrijdigheid, die de geloofwaardigheid van haar verklaringen ernstig ondermijnt, wordt dan ook gehandhaafd.

2.2.5.1. Met betrekking tot de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij zowel voor als na de presidentsverkiezingen propaganda maakte voor Mousavi, terwijl zij op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat zij bij de verkiezingen blanco heeft gestemd omdat zij tegen Mousavi en zijn Groene Beweging was, geeft verzoekende partij aan dat zij tijdens de beide interviews duidelijk heeft aangegeven dat haar aandeel tijdens de verkiezing beperkt was tot het verspreiden van pamfletjes *“en geen uitvoering van propaganda”*.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende heeft verklaard: *“Ik maakte propaganda voor presidentskandidaat Mousavi. Na de verkiezingen verder uitdelen van pamfletten over de beweging”* (administratief dossier, stuk 12, p. 3). De Raad ziet niet in hoe het in het verzoekschrift aangebrachte verweer, met name dat zij tijdens beide gehoren duidelijk heeft gemaakt dat haar aandeel tijdens de verkiezingen beperkt was tot het verspreiden van pamfletjes en dat zij geen propaganda heeft gevoerd voor Mousavi, een verschoningsgrond kan uitmaken voor deze flagrante tegenstrijdige verklaringen. De door verzoekende partij opgerakelde uitleg is niet ernstig te nemen en is dan ook niet van aard om het motief in kwestie te weerleggen.

2.2.6.1. Omtrent de vaststelling dat verzoekende partij over de kernelementen van S.'s politiek profiel geen relevante informatie had, merkt verzoekende partij op dat zij haar *“eigen persoonlijke problemen”* heeft gehad in Iran. Zij werd gedurende 23 dagen vastgehouden en op heden hangen haar twee convocaties van de Revolutionaire Rechtbank boven het hoofd. Verzoekende partij betoogt dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft gemaakt dat het politiek profiel van haar vriend S. geen verband houdt met haar asielrelaas. Zijn politiek profiel heeft niets te maken met de redenen waarom zij nu asiel aanvraagt in België, onderstreept verzoekende partij. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat uit *“een bloemlezing”* van het gehoorverslag blijkt dat het gehoor *“over S. werd gespendeerd”* met een mindere aandacht voor haar asielmotieven.

2.2.6.2. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat de bewering van verzoekende partij dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te veel werd gefocust op haar vriend S. en te weinig op haar asielrelaas, geen hout snijdt. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt wel degelijk dat alle aspecten van haar asielrelaas voldoende aan bod kwamen en dat zij de kans heeft gekregen om haar vluchtrelaas op een gedetailleerde wijze uit de doeken te doen en hierover achteraf nog zaken aan toe te voegen of opmerkingen te formuleren (administratief dossier, stuk 3).

Wat betreft het verweer dat het politiek profiel van haar vriend S. niets te maken heeft met de redenen waarom zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten, merkt de Raad op dat van verzoekende partij

toch wel kan worden verwacht dat zij nauwkeurigere informatie zou kunnen geven omtrent de politieke interesses/achtergrond/activiteiten van S., de persoon die haar ertoe heeft aangezet om politiek actief te worden voor Mousavi en de Groene Beweging – dit terwijl verzoekende partij nochtans blanco stemde tijdens de presidentsverkiezingen omdat zij niet achter Mousavi en zijn Groene Beweging stond – en wiens arrestatie ertoe heeft geleid dat zij uiteindelijk Iran is moeten ontvluchten. Het ondernemen van oppositionele activiteiten in Iran is immers doorgaans risicovol, zodat van verzoekende partij, alvorens dergelijke samenwerking aan te gaan, in redelijkheid kan worden aangenomen zich toch op zijn minst te hebben geïnformeerd over het feit of S. tot een bepaalde partij behoorde teneinde het door haar genomen risico beter in te schatten. Dergelijke onwetendheid acht de Raad allerm minst geloofwaardig.

De Raad wijst er vervolgens op dat deze onwetendheid dient te worden samen gelezen met bepaalde andere motieven in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt dat het erg bevreemdend is en bijgevolg weinig aannemelijk dat, ondanks het feit dat verzoekende partij tegen Mousavi en zijn Groene Beweging was, zij toch uiteindelijk bereid zou zijn geweest om pamfletjes die door Mousavi en zijn team opgesteld waren te verspreiden, dat het weinig aannemelijk is dat S., die op de hoogte was van haar politieke visie, uitgerkend aan haar zou hebben gevraagd om voor hem politiek actief te worden en dat verzoekende partij geen moeite aan de dag heeft gelegd om zich te informeren over het lot van haar vriend S., hetgeen volgens verwerende partij een houding uitmaakt die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekende partij brengt met betrekking tot deze motieven geen specifiek verweer aan in het verzoekschrift, waardoor deze door de Raad als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.7.1. Inzake de bewering van verzoekende partij dat er tegenwoordig een juridische procedure tegen haar loopt, hamert verzoekende partij erop dat zij twee convocaties van de Revolutionaire Rechtbank heeft neergelegd, dat zij tijdens haar gehoor alle relevante informatie met betrekking tot deze convocaties heeft gegeven en dat uit haar verklaringen en de door haar neergelegde stavingsstukken ontegensprekelijk blijkt dat zij effectief door de Iraanse autoriteiten wordt vervolgd. De bestreden beslissing beperkt zich volgens verzoekende partij ten onrechte tot het louter betwijfelen van de voormelde convocaties. Verzoekende partij citeert een passage uit het Cedoca-antwoorddocument (bijlage 3 bij het verzoekschrift) betreffende de authenticiteit van de convocaties en zij merkt op dat de authenticiteit van de neergelegde convocaties in vraag werd gesteld *“louter en alleen aan de hand van een missie van eigen orgaan van het CGVS die in 2002 plaatsgevonden heeft terwijl voormelde convocaties zeer recentelijk zijn”*. Ten tweede stelt verzoekende partij vast dat de informatie die werd ingewonnen door een Cedoca-researcher bij twee Iraanse advocaten, nergens te lezen is. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij zich beperkt tot een *“algemene bewering”* en dat zij er niet in geslaagd is om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas in het gedrang te brengen.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat er tegenwoordig een juridische procedure tegen haar loopt eveneens gebaseerd is op de overwegingen dat er, omwille van de in de bestreden beslissing eerder vermelde vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht aan haar politiek engagement na de presidentsverkiezingen en evenmin aan de arrestatie van S. – waarbij de Raad er nog opmerkt dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is – dat verzoekende partij wat deze juridische procedure betreft quasi geen relevante informatie had en dat zij zich bovendien niet eens had geïnformeerd of haar familieleden eveneens door de Iraanse autoriteiten worden gevisieerd. Verzoekende partij laat na om in haar verzoekschrift enige uitleg te verschaffen met betrekking tot de voormelde onwetendheden/desinteresse, hetgeen ertoe leidt dat er dan ook geen afbreuk wordt gedaan aan deze bevindingen.

Aangaande de opmerkingen die verzoekende partij formuleert met betrekking tot de werkwijze van verwerende partij om de authenticiteit van de door haar bijgebrachte convocaties na te gaan, stelt de Raad vast dat uit het Cedoca-antwoorddocument (administratief dossier, stuk 16, deel 2) blijkt dat de vragenlijst omtrent juridische documenten in Iran werd ge-update in juni 2007 en in augustus 2010. Verzoekende partij geeft dit overigens eveneens aan in haar verzoekschrift (zie citaat). Het feit dat de convocaties, die dateren van 2011, recenter zijn, wil niet zeggen dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert niet (meer) correct zou zijn. Verzoekende partij toont dit overigens niet aan. Waar verzoekende partij erop wijst dat de authenticiteit van het document in vraag werd gesteld *“louter en alleen aan de hand van een missie van eigen orgaan van het CGVS”* en dat de informatie die werd ingewonnen door de Cedoca-researcher niet terug te vinden is in het administratief dossier, bemerkt de

Raad dat in het Cedoca-antwoorddocument uitvoerig wordt toegelicht op welke manier deze informatie werd vergaard (administratief dossier, stuk 16, deel 2, p. 1). Verder dient te worden vastgesteld dat de op deze informatie gebaseerde vaststellingen omtrent de authenticiteit van de neergelegde convocaties duidelijk vermeld staan in het document in kwestie (administratief dossier, stuk 16, deel 2, p. 2). Aangezien verzoekende partij duidelijk kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom er geen bewijswaarde wordt gehecht door verwerende partij aan de oproepingsbrieven, acht de Raad het niet noodzakelijk dat de achterliggende informatie waarop deze bevindingen zijn gestoeld eveneens aan het administratief dossier wordt toegevoegd. De Raad duidt er tot slot nogmaals op dat verzoekende partij overigens geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat deze vaststellingen niet correct zijn.

2.2.8. Gelet op het geheel van het voorgaande, komt de Raad tot het besluit dat aan het asielrelaas van verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet terecht niet worden toegekend.

2.2.9. Verzoekende partij voert aan dat verwerende partij in gebrek is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Zij oppert dat verwerende partij bovendien heeft nagelaten de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren.

De Raad wijst er echter op dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT